

lig fremmede for adskillige Medlemmer. — Allerede ved Sagens 2den Behandling tillod jeg mig at udtale, at der til Støtte for den påværende § 7 ikke af Udvalgets Flertal, var givet noget Andet og Mere end, hvad Flertallet i Udvalget i den samme Sag i forrige Samling, havde givet i sin Betænkning, og at dette for mig var saa at sige Intet. Mærkværdig nok er jo dette Spørgsmaal om de 50aarige Bortforpagtninger i denne Samling blevet ledt saget ind i Salen af Udvalgets Flertals Betænkning fra forrige Samling, hvorimod Mindretallets Betænkning om det fra forrige Samling ikke er fulgt med. — Og jeg frygtet for, at en hel Del af, hvad der den Gang blev udtalt baade her i Salen og af Udvalgets Mindretal baade som det Utilstedelige, fra eet Standpunkt betragtet, og om det Mornstige, fra et andet Standpunkt betragtet, i at forhøje de 50aarige Forpagtninger, let kan være gaaet Thinget af Minde netop paa Grund af, at dette Spørgsmaal, som den ærede Ordfører meget rigtig bemærkede, ikke er blevet syn-derlig diskutert her i denne Samling. Skylden ligger imidlertid ikke hos mig, thi jeg gjorde, da Sagen forelaa til 2den Behandling, udtrykkelig gjældende, at der i Virkeligheden ikke var blevet anført Andet til Forsvar for at forhøje de 50aarige Forpagtninger end dette, at det var nødvendigt enten at gjøre de 50aarige Forpagtninger lig med Fæste eller, hvad der var langt bekvemmere, at forhøje de 50aarige Forpagtninger, men Grundene til, at det skulde være nødvendigt at slaa ind paa en af disse to Veie, ere derimod slet ikke blevne angivne. — Det Ænste, som er blevet anført, men uden tilstrækkelig Føie, er, at de 50aarige Forpagtninger forhindre Fæstegodssets Overgang til Selveiendom. Der er allerede af min ærede Gjenbo (S. Pedersen) blevet gjort opmærksom paa, at alle de Betragtninger, der i saa Henseende have været anstillede, kun gjælde Tidsrummet fra 1861 til 1870, hvorimod der endnu ikke kan siges Noget om, hvilken Virkning de 50aarige Forpagtninger ville have med Hensyn til Selveiendoms Fremme, efter at Loven af 1870 er udkommen. Det er et rent Postulat uden Skygge af Bevis, at disse Forpagtninger og

saa efter den Tid skulde forhindre Selveien- doms Fremme. Jeg maa ligefrem gjøre Indsigelse imod, at man paa en saa løs Grund som denne, skulde affjære en bestaaende lovlig Brugsmaade af Eiendommen. Men det forholder sig dernæst i Dvrigt heller ikke virkelig saa, hvad man let kunde tro, naar Paastanden kommer idelig og idelig frem uden at modificeres, at der siden 1861 har været en Tendents tilstede til fortrinnsvis at bortforpagte paa 50 Aar i Stedet for at bortfæste under de Bestemmelser om Fæste, som indeholdes i Loven af 19de Februar 1861. Jeg har tilfældigvis liggende for mig en Oversigt — ganske vist, ikke udarbejdet til Brug ved Forhandlingen i Aar, men derimod i Anledning af Forhandlingerne i forrige Samling — over, i hvilket Forhold der i Tidsrummet fra 1861—69 er blevet dels bortfæstet og dels bortforpagtet Gaarde paa de Godser, hvorfra Intet har været solgt. Til saadanne Godser har jeg dog kun medregnet dem, som have 100 Tdr. Hartorn eller derover, fordi jeg ikke tror, at man med Hensyn til disse Spørgsmaal kan tage de mindre Godser eller Restgodserne med; men det er en Selvfølge, at, dersom jeg havde medtaget dem, vilde de upaatvivelig have frembrudt et Overmaal af Fæste i Mod sætning til Forpagtning. De Godser, hvilke min Dggjørelse omfatter, ere kun 28. Disse 28 Godser, som den Gang endnu Intet havde solgt eller ikke havde forberedt noget Salg, havde tilsammen noget over 2,600 Fæstegaarde, og af disse vare i de 8 Aar fra 1861 til 1869: 348 blevne bortfæstede og 114 bortforpagtede; altsaa vare kun $\frac{1}{4}$ af de ledige Gaarde blevne bortforpagtede. Om dette nu vil synes ærede Medlemmer at være Meget eller Lidet, er jo en Skjønssag, men jeg tror, at det i alt Fald er tilstrækkeligt til at godtgjøre, at Paastanden om, at man siden 1861 paa de Godser, hvor man ikke vil sælge, om ikke udelukkende, saa dog fortrinnsvis, har bortforpagtet i Stedet for at bortfæste, er urigtig. — Det forekommer mig ogsaa, at, naar man nu fordrer, at denne Overdragelsesmaade af Jord skal ophæves, kan man ikke alene med Føie henvise til de Forhandlinger, som gif forud for Loven af 25de Juni 1870, idet